

— Még férjhez is mehetnél valakihez, Jozefin — ásította gúnyosan Marietta.

Jozefin szipogott a sötétben, sírt. Értette a csúfolódást, de nem érezte igazságtalanságát.

— Te hamarább, Marietta . . .

Érzett a hangján, hogy őszintén beszél.

Marietta nyitott szemmel feküdt a sötétben.

— Kimenni — gondolta — tiszta, csendes falusi életben újjá főrdni, férjhez menni egy kevésbeszédű, komoly emberhez, aki vasárnap a templomban prédikál s a falusiak megbeesülnék őt, a tiszteletes asszonyt, talán kezet is csókolnának neki és lenne egy tiszta, szép háza és segíthetne ezeken is . . . egyik Bertuka néninél, a másik nála . . . és lenne, talán . . . talán . . . még lehetne . . . aki reggel odabújna hozzá, a két karja alá és ő nézné, nézné, hogy milyen is az ő gyermeke . . .

. . . Hálóingé ujjával megtörölte a szemét.

— Aludjunk — gondolta. — Úgy sem lesz ebből soha semmi.

Elaludt, percek múlva felriadt, görcsösen szoritotta a mellét.

A gyermek, akiről álmodott, nem volt sehol.

Marosvásárhely, 1925 január.

Balogh Endre.

TABÁNI TAVASZ.

Édes láz nyargal véremen keresztül
Élet pezsdíti meg a holt röget
S a kertek is mind rendre ébrednek
S vággyal sóhajtvá suttogják: jöhet.

Tavasz suhan végig a vén Tabánban,
Előtte virgonc szél-apródjá fut;
Fütyöl, dudol a kis haszontalanja
S megzörrent minden rozszant, ó kaput.

S csókot hint a Tavasz játszín, kacajjal.
Selyempipőben míg végigszalad,
Ütszéli, tarlott gesztenyék avarja
Felnyög jajongva léptei alatt.

Zokog, felsír minden száradt levélke
S fájdalomosan feljajdul a szívem,
Pedig nem gázolt rá picinyke talpa,
Csak kis keze ért hozzá szeliden.

Mosolyg az ódon házak ráncos arca
S a villamos robaja halk, vidám —
(Hát otthon, otthon? ott is kikelet van
Bozontos homlokú, vén Hargitán? . . .)

Tavasz suhan végig öreg Tabánban
S árván ödöngök utcák szegletén
S rá gondolok gyönyörű Máriámra
Én száműzött, bús, erdélyi legény! . . . Mihály László.